

הַפּוֹכְבִּים שֶׁל לֵיאוֹר

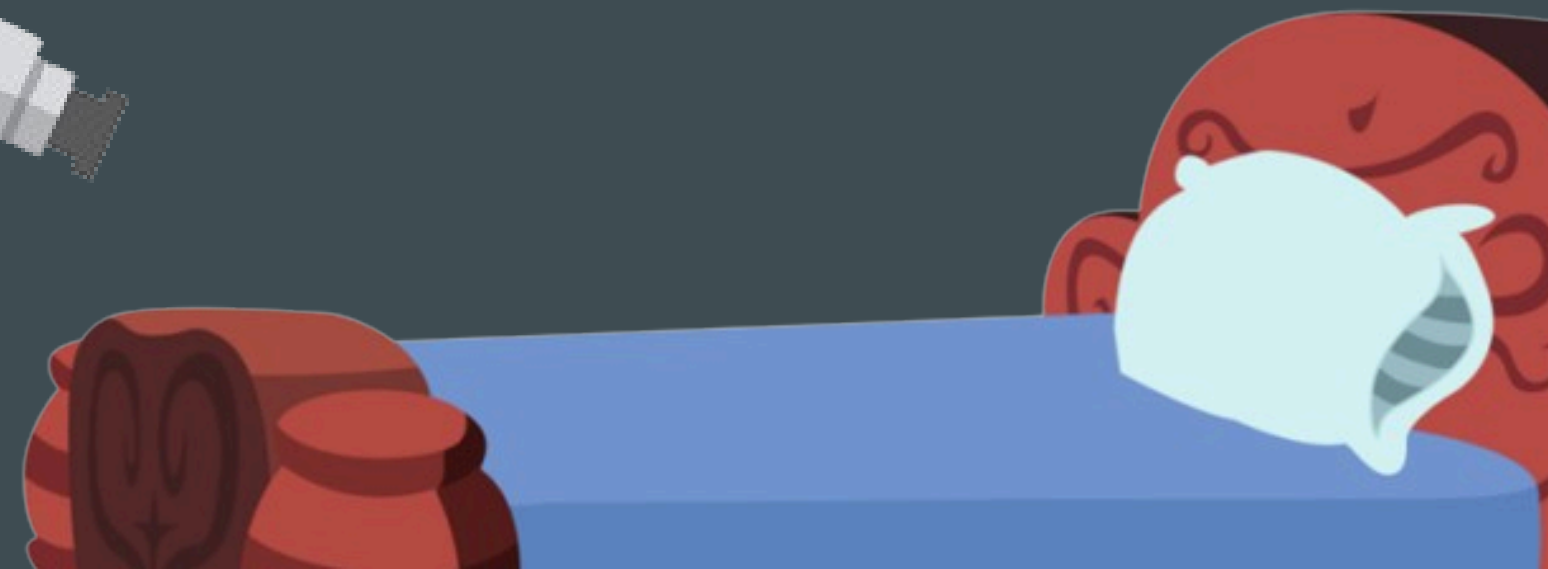
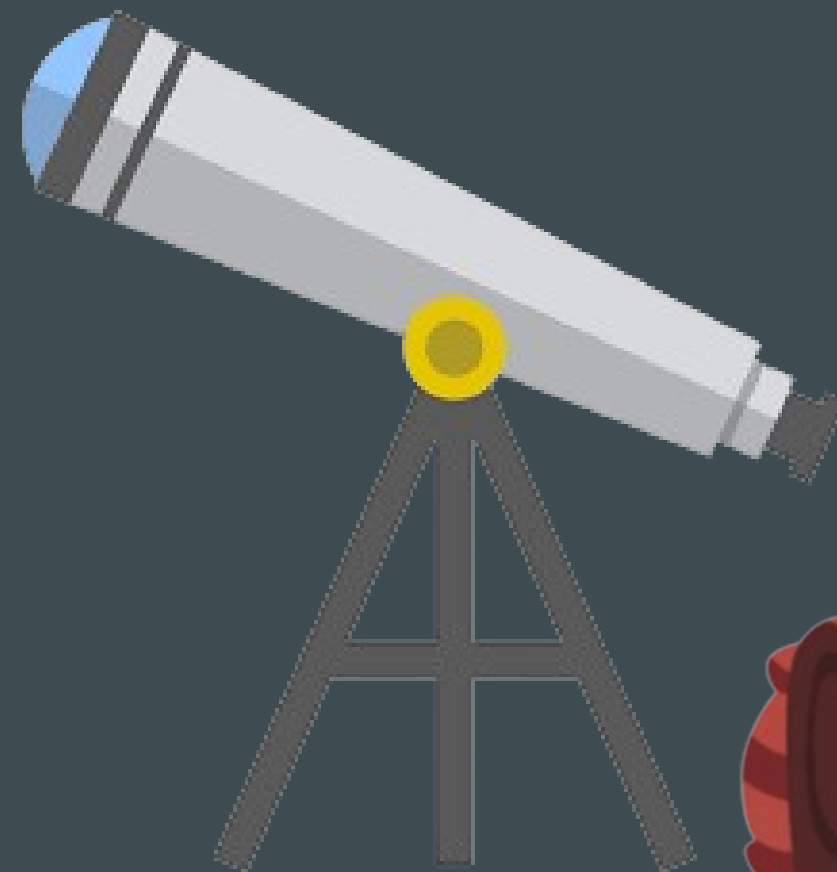
מֵאֵת: לִיהִיא שְׁלֵאִין וְרוֹנִי יוֹבֵל

ליאור גרה בקיבוץ מיתד,
בו היא מכירה כל אחת ואחד.
לשתק עם תברים היא אהבת מאוד,
לרוץ בשבילים, לקפץ ולרקוד.

בַּלַּיְלָהּ בִּקְיָבוֹץ כְּשֶׁכֶּלֶם כָּבֵד יִשְׁנִים,
לִיאֹר וְאַבָּא בְּטִלְסִקוֹפּ מִסְתַּכְּלִים.
דְּרֵךְ תַּחֲלוֹן בַּתְּדָר נֶשֶׁל לִיאֹר,
תִּירַת וְהַכּוֹכָבִים מְפִיצִים תְּרַבֵּה אֹר.

עָרַב אֶתֶד, לִיאֹר חֲבֵתָהּ שְׁאַבָּא יָשׁוּב,
וּכְשֶׁהֲגִיעַ, רָאִתָּהּ שֶׁהוּא נִרְאֶה קִצָּת עֵצוּב.
לִיאֹר שְׁאַלָּהּ: "אָבָא! מָה קָרָה?"
וְאַבָּא הִכְרִיז: "לִיאֹרִי, יֵשׁ לִי בְּשׁוּרָה..".

אבא לליאור אמר,

שקבוץ מרגיש לא טוב וקצת מוזר.

הוא הניח את ידו על ראשה וספיר, שפעד שיחלים,

ניצא להתקאות במקומות חדשים.

ליאור נבִּהְלָה ומִיָּד חָשְׁבָה,

"מָה עִם הַבְּגָדִים, הַסְּפָרִים וְהַבִּבְּה תֵּאָהוּבָה?"

הִיא חִבְּקָה אֶת אֲבָא וְשָׁאֲלָה:

"עֵכְשִׁיו הַכֹּל יִשְׁתַּנֶּה?"

וְאֲבָא אָמַר שֶׁתְּכּוּכְבִּים יִזְהָרוּ תָּמִיד, בְּכֹל מְקוֹם שֶׁבוּ תִּהְיֶה.

בִּבְקֶר מוֹקֵדִים אֶת הַקְּבוּץ עֲזְבוּ,
וְכַמוֹכֵן אֶת הַטֵּלֶסְקוֹפִים אֶתְּם לְקַחוּ.
לְבֵיתְכֶם הַתְּדֵשׁ הַגִּיעוּ חֵישׁ מֵהֵר,
וְלִיאֹר פְּתוּדָה, אֵיךְ תּוּכַל לְהַתְרַגֵּל,
לְמָקוֹם תְּדֵשׁ, רְחוֹק וְכָל כֵּךְ אַחֵר.

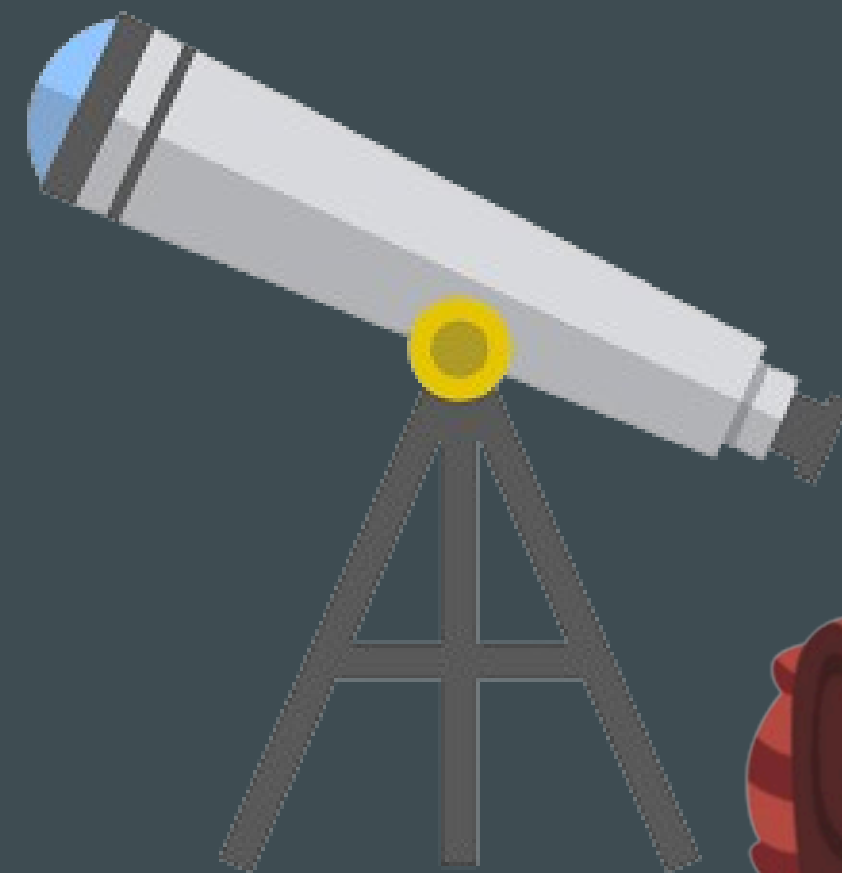
בגן פגנשה את כל התבירים,
גם מתקבוצין וגם כמך תדלשים.

כְּשֶׁאָבָא שָׂאֵל אֵיךְ עָבַר הַיּוֹם,
לִיאֹר בְּכַתָּה: "אֲנִי רוֹצֶה לַעֲזֹב אֶת הַמָּקוֹם!"
אָבָא הִרְגִיעַ וְאָמַר שְׂכָל הַתְּחִלָּה לְפַעֲמִים קְנִישָׁה,
וּמִתָּר לְבִכּוֹת, זֹו לֹא חֵלְשָׁה.
בְּכָל יוֹם הִבְרִים טוֹבִים קוֹרִים,
אוֹתָם צָרִיךְ לְזַכֵּר, וּכְשֶׁחָזְרוּ, לְסַפֵּר לְבוֹכְבִּים.

כְּשֶׁתַּחֲשֹׁךְ יָרֵד וְלִשְׁיֵנָה הִיְתָה מוֹכֵנָה,
לְפִתְעַ רְאֵתָה לִיאֹר אֶת הַטֵּלֶסְקוֹפּ בַּפִּינָה.
הִחֲלִיטָה לְגִשֶׁת וּדְרָכּוֹ לְהַבִּיט אֶל עֵל,
אֲלֵפֵי כּוֹכָבִים נִצְנְצוּ וְאֶחָד גָּדוֹל נָפֵל.
לִיאֹר נִדְהָמָה מִהַמְחַנָּה הַמְדֵהִים,
וְחָשְׁבָה לְעִצְמָה שְׁהַבִּית הַחֲדָשׁ הַיְקָא יְכוֹל לְהִיּוֹת נְעִים.

וְאַם גַּם אֶתְּכֶם כְּמוֹ לֵיאֹוֹר לְפַעֲמַיִם מִרְגְּיִשִׁים,
נִשְׁקָנָשָׁה לְהִתְרַגֵּל לְדַבְרֵיִם תְּדַשִׁים,
זְכְּרוּ נִשְׁבְּכֵל יוֹם דְּבָרִים טוֹבִים קוֹרִים,
אוֹתָם צְרִיף לְזִכֹּר, וּכְשֶׁתִּשְׂוֹף, לְסַפֵּר לְכוֹכְבִים.

